

lice. Lahko trdim, da za g. Pišem vsi žalujejo: stari in mladi ljudje, gospod in kmet.

Umrli tovariš je bil že meseca marca t. l. hudo obolev in je moral nekaj tednov ostati v postelji. Tudi tedaj je tožil, da ga silno boli glava. Prijatelji smo mu svetovali, da naj gre v Ljubljano k dr. Šlajmerju, a ni nas slušal, ni se dal strokovnjaški preiskati, dasi tudi bi bil to lahko storil, ker so se mu bile zadnji čas jako izboljšale gmotne razmere. Trdna narava, krepka volja in boljša hrana so ga spravile res kmalu zopet na noge, in v ponedeljek po Veliki noči je bil že zunaj hiše. Lotil se je z veseljem poučevanja v šoli in dela pri g. notarju R., pri katerem je opravljal posel koncipijenta. Že tudi pri prejšnjem g. notarju, pokojnem Vehovarju, je bil od nastopa svoje službe v Cerknici koncipijent. Lahko si torej mislimo, koliko je moral pokojnik delati.

Vsak dan po 5 do 6 ur poučevati, proste ure delati pogodbe, pisma, pobotnice i. t. d., zvečer popravljati razne zvezke in naloge, pripravljati se na pouk in spisovati uradne knjige, to mora podreti slednjič vsakega korenjaka. In tudi njega je, zakaj umrl je za vnetjem možganske mreže. — Tako se mora ogromna večina kranjskega učiteljstva truditi noč in dan, da spostranskmi dohodki za silo preredi sebe in svojce. Žalostno!

V sredo pred Binkošti je rajni Piš še ves dan poučeval. Bil je pa že tako slab, bled in prepadel, da se je bilo bati najhujšega. Silili smo ga v posteljo, a zaman! Zadnje moči je siromak napel, da je poučeval še popoldne. Ker je bil vložil prošnjo za nadučiteljsko službo v Šmartnem pri Litiji, se je bil peljal dne 19. maja še sam v Ljubljano, da bi se poklonil gospodoma Levcu in Kaltenebergerju. Bil je pa že tako slab, da tega ni mogel več storiti. Pri g. Šlajmerju ni ta dan prišel na vrsto. Zvečer se je vrnil v Cerknico. V petek ni mogel več vstati. Na vsestransko prigovarjanje ga je peljala soproga na binkoštno soboto v Ljubljano k dr. Šlajmerju, kjer ga je drugi dan zajela smrt in ga rešila silnih bolečin in vsega trpljenja.

Kako je bil blagi pokojnik priljubljen, so kazali mnogi krasni venci in res veličasten izprevod. Na krsto so mu položili vence poleg sorodnikov tudi še: krajni šolski svet v Cerknici, učiteljstvo cerkniško, ljubljansko učiteljsko društvo, logaško učiteljsko društvo in drugi. Pogreba se je udeležilo mnogo gdč. učiteljic in gg. učiteljev ljubljanskih ljudskih šol, krajni šolski svet in učiteljstvo iz Cerknice, mnogo tovarišev in tovarišic iz logaškega okraja in ljubljanske okolice, mnogo gg. uradnikov in gg. učiteljskih pripravnikov. Ginljive žalostinke so zapeli pokojniku v bolnici in na pokopališču gospodje ljubljanski kolegi z nekaterimi uradniki in učiteljskičniki. Ob odprtem grobu je plakal poleg pokojnikove soproge tudi 80-letni starček, Pišev oče, ki je s sinom izgubil izdatno podporo na stara leta.

S temi kratkimi vrsticami naj bo postavljen vzornemu učitelju v »Učit. Tovarišu« skromen spomenik.

Tebi pa, dragi Rudolf, naj po trudapolnem življenju sije lepše solnce; sveti naj ti večna luč; mir in pokoj tvoji zlati duši! Naj ti bo lahka zemlja domača — slovenska!

† Nadučitelj Franjo Šijanec.

Dne 16. majnika t. l. je preminil pri Sv. Jakobu v Slov. gor. zopet eden izmed naših starejših tovarišev, starosta spodnještajerskega še službujočega učiteljstva, gosp. Franjo Šijanec. Pokojnik je bil rojen l. 1843. pri Sv. Andražu v Slov. gor., kjer je obiskoval domačo trivijalno šolo. V Mariboru je izvršil 4. razred c. kr. glavne šole l. 1857. L. 1859. je bil učiteljski praktikant pri Sv. Jurju ob Ščavnici. Leto pozneje (1860.) je obiskoval c. kr. nižjo realno v Mariboru. L. 1861. je dobil zrelostno, oziroma izpričevalo sposobnosti za podučitelja na trivijalnih šolah. Kot tak je podučeval še komaj v 17. letu pri Sv. Barbari pri Vurbergu do leta 1868. Odtod je prišel k Negovi za nadučitelja, kjer je služboval do l. 1879. Pri odhodu odtod je dobil od c. kr. šol. sveta gorenjeradganskega pismeno pohvalo v znak marljivosti v šoli. Ob veliki noči l. 1870. je bil imenovan nadučiteljem k Sv. Jakobu v Slov. gor., kjer je bil deloval celih 25 let, torej eno četrt stoletje v prid in blagor izročene mu mladine. Za njegovega tukajšnjega delovanja se je šola razširila iz dvorazrednice v petrazrednico.

Rajni je bil učitelj z dušo in telesom, kar je mnogo pripomoglo, da je moral prerano v grob. V občevanju s svojo okolico je bil vedno prijazen, svojim tovarišem jako ljubezniv in postrežljiv; njega bi smel posnemati pač marsikateri vodja. V družbi je bil jako zabaven in marsikrat je veselo in poskočno zapel. Že kot deček ljudske šole se je bavil z orgljanjem ter postal zato jako spreten organist. Orglarsko službo je opravljal celih 46 let; spisal je sam nekaj cerkvenih pesmi ter jih uglasbil. V prejšnjih letih se je mnogo pečal z bučelarstvom in sadjarstvom; za posebne zasluge v sadjarski stroki je bil l. 1884. odlikovan s srebrno državno kolajno. Mnogo let je bil pokojnik tudi odbornik šentjakobske občine. Dušno in telesno sicer vedno zdrav je začel hirati zadnje dve leti na jetični bolezn. Ob Veliki noči t. l. pa je telesno tako opešal, da je bil prisiljen si vzeti dopust; a predeň so mu ga dovolili, je zatisnil trudne oči za vedno: v 6. tednih mu je takozvana nagla jetika vzela življenje.

Žalostno so doneli zvonovi, naznanjajoč presunljivo vest, da je umrl nadučitelj Fr. Šijanec. S šolskega poslopja in hiše žalosti sta vihrali dve črni zastavi. Velečasten je bil pogreb, kakršnega že dolgo ni bilo videti v naši občini. Udeležilo se ga je nad 40 učiteljev iz mariborskega okraja z nadzornikom g. dr. Bezjakom. Pridružili so se pa tudi učitelji iz sosednih okrajev. Zastopan je bil tudi kr. šol. svet in obč. odbor, ki sta rajnemu podarila krasne vence. Razen šolske mladine je prihitela množica domačinov ter tujih znancev izkazat pokojnemu zadnjo čast. Pred šolo so zapeli tovarišipevci žalostinko »Nad zvezdami«. V cerkvi je pridigoval jareninski dekan g. Čížek v slovo jako pomenljive besede. Slavil je zasluge rajnega tako ganljivo, da se je solzilo marsikatero oko. Ko so položili rakev v grob k zadnjemu počitku, so zapeli pevci pesem »Na grobeh«. S potrtem srcem smo se poslovili od gomile, ki krije dragega nam tovariša. Bodi mu zemljica lahka!

„Učiteljski Tovariš“ izhaja 1., 10. in 20. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 8 K, pol leta 4 K, četrt leta 2 K. Spisi naj se blagovolijo pošiljati samo pod naslovom: Uredništvo „Učiteljskega Tovariša“ v Idriji. Naročnino pa prejema gosp. Francišek Črnagoj, nadučitelj v Ljubljani (Barje). — Vse pošiljave naj se pošiljajo franko. — Oznanila in poslanice se računajo za stran 30 K, pol strani 16 K, 1/2 strani 10 K, 1/4 strani 8 K, 1/8 strani 4 K; manjši inserati po 20 h petič-vrsta. Večkratno objavljenje po dogovoru. Priloge poleg poštnine 6 K.